

dog en hel Del for, at Landstthinget vil have en anden Mening næste Aar. Men er dette en praktisk Bestemmelse? Hvilket Tilshyn har Kjøbenhavns Magistrat med sine Pleiebørn? Seg henstiller til den ærede Justitsminister, om han kjender dette Tilshyn af Andet end af Høgter, om han veed, at der føres et virkeligt Tilshyn, eller det ikke er Andet end en Slags, jeg kan næsten sige, Skin? Vi kunne godt stole paa, at det er saaledes i ikke saa Sogne. Vi vide, at Kjøbenhavns Magistrat har Aftale med Præster Landet rundt om, at disse ville gaa ind paa at tilse de Pleiebørn, som Kjøbenhavns Magistrat sender ud paa Landet. Og hvor der er en dygtig og samvittighedsfuld Præst, der en Gang imellem gaar om og ser til disse Pleiebørn, kan det jo tænkes, at Tilshynet kan være nogenlunde godt, men Aktivitet er nu en Gang ikke vore Præsters stærke Side, og vi maa derfor gaa ud fra, at i en Masse Kommuner er der, til Trods for at Præsterne have Lovet at føre Tilshyn med Pleiebørnene, saa godt som intet Tilshyn med dem, der udsendes af Kjøbenhavns Magistrat. Vi vide ogsaa dette sikkert. Vi have haft Exempler paa, at dette Tilshyn, som Præsterne føre med fattige Børn fra Kjøbenhavn, har været saa overordentlig ringe, at det i et enkelt Tilfælde endog har staaet under al Kritik. Det er mig ubegribeligt, at en Del af Lovgivningsmagten, fordi en Chef eller Fuldmægtig fra Magistraten kommer op i et Udbalg og siger, at de nødvendig ville ind under denne Lovs Bestemmelse, har kunnet tage Hensyn dertil og givet sig til at lovgive om, at denne Magistrat skal være udenfor Lovens Omraade. Nei, vedtage vi denne Bestemmelse, vil det i Virkeligheden sige, at en hel Del Pleiebørn i Landet komme til at leve uden noget som helst virkeligt Tilshyn. Det var det andet store Spørgsmaal, som ser ud til at være stærkt nok til at sprænge Lovforslaget i Luften.

Saa komme vi til det tredje Spørgsmaal, og det er aabenbart det værste. Det er i alt Fald høist sandsynligt, at det er dette Punkt, som Landstthinget særlig har taget Hensyn til, som det særlig har syset med og er mindst villig til at komme overens med Folkethinget om. Dette tredje Spørgsmaal er Politiets Stilling til Tilshynet med Pleiebørn. Dette findes i § 2, der indeholder Bestemmelsen om, at naar Kommuneraadet har givet en Mand Tilladelse til at have Pleiebørn, kan Politiet, naar som helst det skal være, tage denne Tilladelse tilbage. Men for at Politiet skal kunne tage Tilladelsen tilbage, maa det foretage Efterhyn, have sine Betjente ude om-

kring i Sognene for at se efter Pleiebørnene. Dette findes i § 3, hvor der foreskrives, at Valget af Tilshynshavende skal indberettes til Politimesteren, og det siges i § 5, at for saavidt Tilshynet finder, at der er Noget i Veien, skal det anmeldes det til Politiet, men derimod ikke til den Kommunalbestyrelse, som har valgt Tilshynet, og det findes endvidere i § 6, hvor der gives Politiet Ret til at fritage Pleieforældrene for det Tilshyn, som Loven anordner, naar det skønnes, at Hensynet til Erhverv ligger udenfor Bøvegrundens til Antagelsen af Pleiebørn. Men hvad mon nu Grunden kan være til, at Landstthinget holder saa overordentlig stærkt paa, at Politiet skal have Tilshyn med Pleiebørnene, et Standpunkt, som forekommer mig noget forunderligt, naar man ser hen til den Betænkning, som Landstthinget i Fjor afgav, og hvor det høie Thing siger, at det er vanskeligt for Politiet at træffe Valg af Folk til at føre Tilshyn, og at det i det Hele er et vanskeligt Forhold for Politiet, da det ikke kjender Tilstandene ude i Kommunerne, som Regel ikke har Spor af Kjendstab dertil, et Standpunkt, som man maa indrømme har sin Berettigelse? Hvad kan da Grunden være til, at Landstthinget i Aar, saa vel som i Fjor, til Trods for, at det høie Thing veed, at vi her nede grumme nødig gaa med dertil, fastholder, at Politiet skal have dette Tilshyn med Pleiebørnene? Det lægger en stor Byrde paa Politiet. Der behøves en stor Del Politibetjente til at rejse rundt og se Forholdene efter. Politiet faar en hel Del mere Arbejde efter dette Lovforslag, end det har i Forveien, og vi have jo stadig hørt, naar der er Tale om Politi, at det har saa overordentlig Meget at bestille, og at det snarere trængte til Hjælp til det Arbejde, det allerede har, end til at faae mere Arbejde at udføre. Meningen med denne Bestemmelse maa altsaa være den, at Landstthinget af en eller anden Grund synes, at Politiet burde lidt mere i Aktivitet, end det allerede er. Det ligger da nær at tro, at naar Landstthinget sidder og sytler med et Lovforslag om Pleiebørn, det høie Thing da samtidig kommer til at tænke paa sine egne Pleiebørn, sine Gendarmere, som det nu har pleiet paa tredje Aar, og som naturligvis det høie Thing har stor Kjærlighed til og synes godt om og gjerne vil gjøre det saa godt for som muligt. Nu vide vi jo, at der kun er een Ting i Veien med disse Gendarmere, og det er den, at de ingen Verdens Ting have at bestille. Jeg indrømmer, at Indenrigsministeren dog staffede dem en lille Smule Bestjæftigelse ved at sætte dem til at se efter de døde Svin, og jeg finder